

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil begrænse mig til to spørgsmål, det ene stillet for anden gang og det andet stillet for tredje gang.

Det første spørgsmål til udenrigsministeren var netop en efterlysning af, hvad strategien er for de kommende WTO-forhandlinger.

Det andet spørgsmål var det med, hvordan man forestillede sig, at størrelsen af dansk ulandsbistand skal fastsættes fremover. Jeg har forstået, at jeg ikke kan få nogen som helst tilkendegivelse af, at man på noget tidspunkt vil forsøge at komme tilbage til det oprindelige niveau på 1 pct.

Derfor spørger jeg nu mere mådeholdent: Mener udenrigsministeren, at man fremover skal måle størrelsen af dansk ulandsbistand ud fra en fast procentdel af BNP eller ud fra en prismsregulering af et fast beløb for 2002? Eller skal det bare være sådan en flydende størrelse, som vi forhandler fra finanslov til finanslov?

Ikke mindst det sidste spørgsmål synes jeg udenrigsministeren skylder os et svar på.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg må sige til hr. Jann Sjørnsen, at det selvfølgelig ikke er ligeegyldigt, hvad man prioriterer, men så vidt jeg har forstået, er vi enige om prioriteringen. De ting, jeg nævnte i forbindelse med de ting, som denne regering har satset på – skærpelse af bekæmpelse af fattigdommen, sørge for, at handel og udvikling kommer til at blive set i sammenhæng, og de ting, jeg netop nævnte i mit sidste indlæg – er vi jo enige om. Så derfor er vi enige om at prioritere de samme ting op.

Så er der områder, hvor man kan sige, at vi overvejer at nedprioritere, og det er så det, vi ved de rullende planer vil markere, idet vi vil markere, at vi vil gå tættere ind på nogle hovedområder, hvor Danmark kan gøre en større indsats gældende i stedet for at være alle vegne. Det kan vi vende tilbage til.

Jeg mener slet ikke, at det er relevant, at jeg skal tage stilling til disse korte bemærkninger, der faldt mellem Dansk Folkeparti og de andre partier. Jeg hørte såmænd ikke engang rigtig efter. Nogle gik meget kraftigt op i disse korte bemærkninger, jeg gik ærlig talt ikke op i disse korte bemærkninger, men de, som er gået op i

dem, må jo selv vurdere dem. Jeg skal ikke være overdommer over de korte bemærkninger.

Hvad jeg var dommer over, hvad jeg mærkede mig, var, at Dansk Folkeparti i det konkrete arbejde er gået ind på en vedtagelse, som er meget tæt på at være den, som det øvrige Folketing er enig i, og at Dansk Folkeparti holdt en god ordførertale, som markerede viljen til en bistandspolitik.

At der så har været forskellige korte bemærkninger mellem forskellige ordførere, jamen det er der jo da så tit. Folketinget ville da sikkert blive træt af, hvis jeg hele tiden skulle gå op og vurdere almindelige debatter imellem folketingsmedlemmer her op og ned af talerstolen. Nej, jeg havde bedre at lave, jeg var i gang med en artikel til et amerikansk tidsskrift.

Så vil jeg sige til hr. Jørn Jespersen, at der står jo præcis styrkelse af ideerne, altså af ideerne bag en global aftale, i regeringspartierne og Dansk Folkepartis tekst. Så styrkelse af ideerne bag den globale aftale er der jo, der er ikke nogen forskel, og markedsadgangen er der også.

Hvad vil vi så gøre ved det? Ja, der har vi jo Doharunden, og der skal vi være opmærksom på, at Johannesburg ikke skulle omgøre tidligere beslutninger fra Monterrey og i forbindelse med Doha. Det var jo ikke opgaven for Johannesburg. Den var jo at sammenkæde, det vil sige, at tidligere resultater skulle man jo ikke risikere at tabe på gulvet. Monterrey havde været bistands-sagen og havde nået det. Doha skulle være markedsadgangen. Der er den danske politik liberalisering, det ved Folketinget godt, og en fjernelse af de forskellige hindringer. Det vil også være vores politik, når vi skal se på den fælles landbrugspolitik i 2006 i EU.

Der er det jo sådan, at det ved Folketinget også godt, ikke mindst hr. Martin Lidegaard, der har været med til at formulere en fælles politik, da man den 5. november 2002 foreslog en vedtagelse, som blev vedtaget af Venstre, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre, hvor man sagde, at man tog fødevarerministerens redegørelse til efterretning og opfordrede regeringen til at arbejde for at udfase alle eksportsubsidier og prisstøtteordninger i forbindelse med WTO-forhandlingerne – det er da klar tale – at arbejde for en afkobling af den samlede støtte fra produktion i næste budgetperiode, at arbejde for, at landdistriktpolitikken tillægges større betydning osv., at arbejde for, at Everything but Arms-aftalen med de 48 fattigste lande